ATILIM

Kurucusu: İ. Bilen — Yıl 11, sayı 12(132)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 15 Temmuz 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

İş için, ekmek için, pahalılığa karşı savaşanlar! Demokrasi için savaşanlar! Gücünüzü birleştirin, sesinizi birlikte yükseltin!

Sendikalar İMF'ye karşı çıktı

İŞÇİLERİN İSTEMİ:
İMF İLE YAPILAN ANLAŞMALAR İPTAL EDİLSİN!
DIŞ BORÇ ÖDEMELERİ DURDURULSUN!

Bıçak kemiğe dayandı. Herkes böyle söylüyor. Pahalılığın, artan işsizliğin, yoksulluğun sorumlusu İMF ile yapılan anlaşmalardır. Sendikalar da basına verdikleri bir dizi demeçle bunu böyle belirttiler. Tek-Gıda-İş, Petrol-İş, Kristal-İş ve öteki sendikaların yöneticileri, yaptıkları açıklamalarla işçileri, halkımızı sefalete mahkum eden İMF buyruklu politikalara karşı çıktılar. Ama Özal hükümeti bu istemlere kulak tıkamakta kararlı görünüyor. Karşı çıkılmaz, dur denmezse ülkeyi felakete sürükleyen yolda yürümeyi sürdürecektir.

Özal hükümeti İMF ile yeni bir gizli anlaşma daha bağladı. İMF'ye, halkın gelirlerini daha da azaltacağına, temel mallara yeni zamlar yapacağına ve TL. nı daha büyük oranlarda devalue edeceğine söz verdi. Başbakan Özal halka "kemerleri sıkmaya devam etmelisiniz" diyor ve alay edercesine ekliyor: "Ben işçilerin önemli sorunları olduğu görüşüne katılmıyorum!"

İMF'nin başlıca amacı, Türkiye'nin emperyalist finans kuruluşlarına olan borçlarını ve bunların faizlerini düzenli ödeyebilmesini sağlamaktır. Kökü dışarda Özal hükümeti İMF'nin isteklerini karşılamayı en önemli görev biliyor. İşçilerin, köylülerin öteki emekçilerin satın alma gücünü sürekli düşürerek, iç talebi kısıyor, eldeki malları yok pahasına dışarı satıyor ve elde edilen dövizlerle emperyalistlere olan borçları ödüyor. Bu borçları kendileri yaptılar. Kendi çıkarları için kullandılar. Türkiye'nin daha 25 milyar dolar dış borcu var. ABD,faiz oranlarını her bir puan artırdığında, bu borçlar durduk yerde 175 milyon dolar artıyor. Bununla birlikte İMF'nin , Türkiye'ye, "işçi ücretlerini, köylü gelirlerini daha da düşürün!" yollu buyrukları da artıyor.

Görülüyor ki, İMF boyunduruğundan kurtulmadan emekçilerin hiçbir ekonomik ve sosyal sorunu çözülemez, tersine her geçen gün bu sorunlar daha da artar.

İMF'nin dayatmalarına boyun eğmek kader mi? Geçtiğimiz aylarda bir dizi Latin Amerika ülkesi, Bolivya, Peru, Arjantin, Kosta Rika, Meksika vb. İMF'ye ve Amerikan bankalarına başkaldırdı. Kimileri borçlarını ödemeyi durdurdu, kimileri bunları ertelemeyi başardı. Sendikaların düzenlediği yığınsal mitinglerde "İMF'ye hayır!" diye bağıran işçilerin baskısıyla hükümetler İMF'ye meydan okumak zorunda kaldılar. 11 Latin Amerika ülkesi kendi aralarında İMF'ye karşı izlenecek ortak strateji üzerinde görüşmeler başlattılar. Açıktır ki, yeni sömürgeciliğin borç boyunduruğunda kıvranan gelişmekte olan ülkelerin İMF karşısında daha kesin tutum almaları, emperyalist finans kuruluşlarını bu halkların sorunlarını dikkate al-

Arkası 6. sayfada

Diktatörlükten nasıl kurtuluruz?

Bugün halk açlık ve işsizlikle pençeleşirken, yalnızca ve yalnızca yerli ve yabancı milyarderlerin çıkarlarını kollayan Özal'lar, Ulusu'lar, Pakdemirli'ler kendi aralarında habire dalaşıyorlar. Cezaevleri ilericilerle doluyken, MHP'li faşist kadrolar dört bir yandan boy veriyorlar. Şimdi artık Mafya çetelerinin yöntemleri, iktidarın egemenlik yöntemleri durumuna gelmiştir. Tüm bunlar faşist diktatörlük rejiminin içyüzünü tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Bir yandan görülmedik ölçüde derinleşen ekonomik ve sosyal bunalım, öte yandan Evren'lerin, Özal'ların vadettikleri hiçbir şeyi gerçekleştirmemiş olmaları sonucunda en geniş güçlerin sıralarında ,diktatörlük rejiminden kurtulmak gerektiği konusunda giderek bir ulusal mutabakat ortamı oluşuyor.

Evet, bu halk bu rejimden nasıl kurtulacak? Şimdi herkes bu soruya yanıt arıyor. Kimileri "bekleyelim, kendiliğinden yıpranıp gider", diyor. Kimileri "iyice yıpransınlar, bir erken seçimle işlerini bitiririz" diyor. Kimileri ise " bekleyelim, elbet birgün halk ayaklanıp bu rejimi yıkar" diyor.

Oysa TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın TKP MK 2. Plenumunu açış konuşmasında dediği gibi, "işbirlikçi oligarşi, diktatörlük kimseye ben yapamadım, buyurun siz yapın demeyecektir."

Faşist diktatörlükten kurtulmak zordur, ama buna gerçekten niyetli olanlar için bunun yolunu görmek, kavramak kolaydır. Komünistler şöyle diyorlar: Eğer herkes, diktatörlük karşıtı her güç eylemlerini sözlerine

Arkası 7. sayfada

TKP MERKEZ KOMİTESİ BİLDİRİSİ

Kıbrıs barışın ve kardeşliğin kalesi olmalıdır

Yurttaşlar,

Türk Ordusu'nun "barış götürmek", "Türk'lerin can güvenliğini sağlamak" gerekçeleri ile Kıbrıs'a gönderilmesinin üzerinden tam 10 yıl geçti. İşgal hâlâ sürüyor. Bugün durum nedir? Kıbrıs'da barış sağlandı mı? Halkın geleceği güvence altında mı? Bu sorulara en başta ilerici güçler soğukkanlılıkla, açık yüreklilikle yanıt vermelidirler.

Bugün Kıbrıs, Akdeniz'de barışın bir kalesi olmak yerine, ABD emperyalizminin ve NATO'nun batmayan uçak gemisi ve saldırı üssü olma durumu ile yüzyüzedir. Türk ve Rum toplumlarından oluşan Kıbrıs halkı her an parlayabilecek bir savaşın gölgesi altında yaşıyor. Kıbrıs, ABD planlarında Yakındoğu halklarına karşı saldırı üssü yapılmak isteniyor. Kıbrıs Ege'de barış içinde yanyana yaşamak isteyen Türkiye halkı ile Yunanistan halkı arasındaki gerginlikleri tırmandırma konusu oluyor. Unutulmamalıdır, Kıbrıs'da parlayacak bir savaş ötesi yalnızca Kıbrıs'ı yakmayacaktır. Şu anda yalnızca Kıbrıslı Türklerin değil, bölge halklarının can güvenliği tehlikededir.

Yurttaşlar,

10 yıldır Kıbrıs sorunu sizlere ulusal bir dava gibi gösterilmeye çalışılıyor. Atılan serüvenci, yayılmacı adımlar, bu sahte gerekçe ile haklı gösterilmek isteniyor. Oysa bugüne dek Kıbrıs'da olup bitenler ABD ve İngiliz emperyalizminin 1964'de çizdiği, Kıbrıs'ı bölme ve emperyalizmin üssü haline getirme planının bir parçasıdır.

Yıllarca aynı köyde, aynı mahallede kardeşçe yaşayan iki toplum sinsi oyunlarla birbirine düşürüldü. Karanlık cinayetler işlendi. Emperyalist planlar için elverişli bir ortam böylece sağlandı. 15 Temmuz 1974'deki faşist Sampson darbesi ile 20 Temmuz 1974'deki Türk işgali, bu planın önemli halkalarıdır. Ne yazık ki, bunun böyle olduğu kimi ilerici çevreler tarafından görülemedi. Kimileri ise hâlâ göremiyor. Şimdi emperyalizmin ve ülkemizdeki faşist diktatörlüğün desteği ile sözde "bağımsız" Türk devletinin ilanı ile bu plan doğrultusunda en tehlikeli adım atılmış, Kıbrıs bölünmenin eşiğine getirilmiştir.

Gerçekleri görmek için "KKTC"nin ilanından sonraki gelişmelere bakmak yeterlidir. Şimdi ABD adanın kuzeyinde bölgedeki askeri amaçlı en büyük hava alanını kuruyor. Buraya Çevik Kuvvetleri'ni ve atom silahlarını yerleştirmeye hazırlanıyor. ABD, Kuzey Kıbrıs'da bir deniz üssü kurma hakkını da elde etti.

Sözde bağımsızlık ilanından sonra Türk toplumunun ekonomik demokratik hakları, Denktaş kliği eliyle yokedilmeye çalışılıyor. Ülkemizdeki faşist diktatörlük Kuzey Kıbrıs'da gericileri, faşistleri örgütlüyor. Ülkemizdeki işbirlik-

Arkası 7. sayfada

PARTİ YAŞAMI

Yeni üyeler,yeni nitelikler

Fuat BAYRAK- İSTANBUL

12 Eylül'den ve Mayıs 1981 saldırısından sonra doğrudan darbe yemeyen bir parti örgütünde çalışıyorum. Bu dönem içinde örgütümüz etkinliğini sürdürdü. Elbette, ortam değişmişti. Eskiden eylemlerimize, çalışmalara kattığımız bazı arkadaşlar kayboldular, geri çekildiler. Ama, yerlerine yenileri geldi.

Yeni sempatizanlar içinde çok özverili olanlar var. Cesaretle görev alıyorlar. Ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar. Öğrenmeye ve yeni görevler almaya hazırlar. Hatta bu arkadaşlar bazı eski üyelerimize göre daha bile nitelikli çalışıyor. Örgüt çalışmalarımızı yeniden düzenlememize, politik kampanyalarımıza büyük katkıları oldu.

Bunlar arasında parti sıralarında görev alabileceklerine inandıklarımız az değildir. Parti örgütümüzde bu arkadaşların durumunu değerlendirdik. 5. Kongremizin doğrultusunda ve MK 1. Plenumu kararları ışığında şu noktaları belirledik:

Bizim düşüncemize göre, eski durumumuz, biz eski üyelerin özellikleri ölçü olmamalıdır. Bizler başka koşullarda partiye katıldık. Eksiğimiz çoktur. Bunları tamamlamaya çalışıyoruz. Bunun yanında bizlerin parti üyeliği ve parti çalışması deneyimiz vardır. Bu nedenle, kıyaslama yolu ile yeni arkadaşların durumunu sağlıklı değerlendiremeyiz.

Üyeliğe hazır gördüğümüz arkadaşlar parti üyeliğini büyük sevinç ve coşku ile karşılayacak. Bu onur onların hakkıdır. Onlar özverili savaşımları ve davaya bağlılıkları ile bu onuru hakkettiler. Bu düşüncemiz, arkadaşların durumu bizleri duygulandırıyor. Onlarla omuz omuza savaşıyoruz. Arkadaşları parti yoldaşımız, birer komünist olarak görmek bizi de sevindirecektir. Ama, yalnızca duygularla hareket etmenin doğru olmadığını da saptadık.

"Türkiye'nin daha güçlü bir TKP'ye ihtiyacı var". Bu belgimiz yeni parti üyelerini seçerken bize yol gösteriyor. Güçlü bir parti için nitelikli, özverili, güvenilir, davaya sıkı bağlı üyelere ihtiyaç var. Öyleyse, biz her partiye girmek isteyeni alamayız. Komünistte olması gereken nitelikleri taşıyorsa alabiliriz. Bunun için ise üye olabilecekleri çok iyi, yakından tanımalıyız. Her özelliğini bilmeyiz. Bu iş ise zaman istiyor.

Bir,iki işi iyi ve düzenli yapmak üyelik için yetmemelidir. Bu işler özveri ve cesaret istese de aynı şey geçerlidir. Komünist adayı kendisi iyi çalıştığı gibi çevresini de harekete geçirebilmelidir. Yeni sorumluluklar almaya ve bunları başarmaya hazır olduğunu da görmeliyiz.

Biz, varolan yoldaşlarımızın ve yeni gelecek yoldaşların en iyi, en verimli çalışması için güçlü bir örgütlenmeyi başarmalı ve iyi çalışan bir örgüt olmalıyız. Eski üyelerin bu konuda büyük sorumluluğu vardır. Her yoldaşın görevi iyi ve tam belirlenmelidir. Bu konuda ise hâlâ eksikliklerimiz var. Bölge örgütümüzde hâlâ görüşmeden görüşmeye görev verdiğimiz yoldaşlar var. Onlara tam olarak uğraşıp, örgütleyecekleri düzenli bir görev veremedik. Yeni üyeler bu durumda olmamalıdır. Eskiden kalan eksikliklerimizle onları işe başlatmamalıyız. Yeni üyenin işi, görevi tam belli olmalı ve onu öyle almalıyız. Böyle olmazsa, üye olmalarıyla durumlarında onurlu üyelik sıfatından başka değişen bir şey olmayacak. Bu onlar için onurdur, bizi de sevindirir. Ama, partinin kazancı olmayacaktır. Onlar bugünkü çalışmaları ile partiye zaten yararlı oluyorlar. Üye olduklarında alacakları yeni görev ve sorumluluklarla kat kat yararlı olmalılar. Önce parti çıkarını düşünmemiz gerekir.

Partiyi güçlendirmenin diğer yolu, politik etkinliğimizi yükseltmektir. Yeni insanlara, yığının yeni kesimlerine, ulusal direnişin örülebileceği her olanağa yetişmeye, seslenmeye, onunla bağlanmaya çalışmalıyız. Bu görevimiz için çok kadroya gerek vardır. Ama, üyelerin sayısını niteliklerine dikkat etmeden artırmak bir çözüm olamaz.

Parti politikasını uygularken, propaganda ve ajitasyonumuzla yayarken daha çok işçi ve ilerici bu çalışmamıza katılmalıdır. Bunun için onların üye olması şart değildir. Biz, iyi bir örgütlenme ile çok sayıda öncü işçiyi, ilericiyi parti çalışmalarına katabiliriz. Yani, bu sempatizanlar için de görev belirlemeliyiz. Herkese özelliğine, durumuna göre yapabileceği görevler vermeliyiz. Bu görevi verirken onlara parti örgütünü söylememiz gerekmez.

Partiye girecek olanlar işçi sınıfının davasına bağlılıklarını daha girmeden göstermelidir. Verdiğimiz görevler sırasında, günlük savaşımların içinde bunu anlayabiliriz, onları tanıyabiliriz. Onlar, her ideolojik, teorik konuyu iyi bilmeyebilir. Ama, davaya, partiye sıkı, sarsılmaz biçimde bağlı olmalıdırlar. Bugün en önemlisi budur.

Bağlılığını, disiplinini, özverisini görüp tanıdığımız, deneyip, sınadığımız ve güvendiğimiz aktif sempatizanları üyelik için önerebiliriz. Karara göre bunların partiye başvurusunu sağlayarak, parti sıralarına yeni savaşçıları katabiliriz.

Yeni üyeler için dikkatli davranmayı, ince eleyip sık dokumayı kararlaştırdığımız zaman, kendi çalışmamızı tartışmaya başladık. Örgütümüze çekidüzen vermemiz, daha iyi çalışmayı sağlamamız gereklidir. Üye olacak arkadaştan istediğimiz özellikleri araştıran yoldaşımız hem kendisinin, hem de yoldaşlarının niteliklerini yükseltmeye çalışmalıdır. Böylece biz üyelik yenilenmesinin görevlerini de yerine getireceğiz.

5. Kongremizin üyelik yenileme kararı, bize daha verimli ve özverili çalışmak için yol gösterici oldu. Bu kararın, yeni üyelerin daha nitelikli olmasına böylece daha büyük etkisi olacaktır.

Biz eskiden, parti örgütlenmesi deyince, yalnız yeni üyeler almayı anlıyorduk. Bir fabrikada partileyecek durumda ya da bu duruma hemen gelebilecek işçi arkadaş yok diyerek, başka işyerine gitmek isteyenimiz bile oluyordu. Örgütlenme, politik çalışma deyince yalnız partilemeyi anlıyorduk. Bunun eksik bir anlayış olduğunu, eksik olunca da nasıl yanlışlara yol açtığını şimdi daha iyi görüyoruz.

Parti üyeliğini, bu onurlu sıfatı taşımaya layık olanlara tanımalıyız. Biz de bu onurlu sıfata layık olmaya daha çok çalışmalıyız, çalışacağız.

TKP'nin Sesi'ne kulak ver!
Dinle, dinlet!

Hergün saat 5'de 25 m, 11820kHz; saat 7,9,11,13,17, 19'da 31m, 9585 kHz; saat 21,23,01'de 49m, 6200kHz; Pazar günleri bunlara ek olarak saat 15'de 31 m, 9585 kHz.

Komünist
YARIŞMA

daha çok haber... daha çok yazı... parti basınını güçlendir...

DAHA ÜSTÜN BİR BAŞARI İÇİN

Yarışmanın ilk üç ayının gösterdiklerini ortaya koymak için, önce, gönderdiklerinizin nerelerde değerlendirildiğine kısaca bir göz atalım. Haber niteliği taşıyan mektuplar, elimize ulaşır ulaşmaz "Gönüllü muhabirlerimizin gönderdiği haberler" adı altında, radyo haber bültenlerinde değerlendiriliyor. Bu mektuplar, niteliğine göre ayrıca öteki programlarda ve Atılım'da da ele alınıyor. "Halkın Kürsüsü" programı, halkın sesi kulağı olma görevini en başta gönderdiğiniz mektuplar aracılığıyla yerine getiriyor. Halk, bu sömürü ve baskı düzenini TKP'ye şikayet ediyor. TKP bunu tüm halka, tüm Anadolu'ya ve dünya kamuoyuna iletiyor. Geçmiş savaşımlar içinde gösterilen yiğitlik örneklerini, şehit düşen yoldaşlarımızın, hangi politik görüşten olursa olsun canlarını veren işçi ve gençlik militanlarının savaşımlarını, yaşamlarını ele alan mektuplarınızı ise, yeni yayına giren "Hiçbir şey unutulmadı, Hiç kimse unutulmayacak" programında değerlendiriliyor. "Nerede Bir Yoldaş Varsa TKP Oradadır" programında da mektuplara özel bir yer veriliyor. Konspirasyon kurallarına dikkat ederek yazacağınız savaşım deneyleri, politik ve ideolojik yazı ve sorular, bu programda bundan böyle de geniş yer bulacaktır. Kürtçe programımız, Kürtçe gelen mektupları ele alı-

Arkası 6. sayfada

Kıbrıs işgalinin 10. yılında

● B.GÜNER

10 yıl önce Türkiye hükümeti, "Kıbrıs Türklerinin cangüvenliğini korumak", "anayasal düzeni sağlamak" gerekçesiyle Türk ordusunu Kıbrıs'a sürdü. İşgalin 10. yılında ise şimdiki hükümetin başı şöyle konuşuyor:"Kıbrıs'ın kuzeyini Türkiye'ye serbest pazar yapacağız".

Pentagon'un şahinleri, ABD "Çevik Kuvvetleri"ne Kıbrıs'ın kuzeyinde üs elde ettikleri için ellerini oğuşturuyor. Aradan geçen 10 ay bu işgalin yalnız ve yalnızca ABD emperyalizmine, NATO'ya ve Türkiye'deki yayılmacı emeller taşıyan sermaye çevrelerine yaradığını çok açık gösterdi.

Kıbrıs serüveni ülkemiz halkına çok pahalıya maloldu, oluyor.

Birincisi, işgal, Türkiye halkı ve ekonomisine yıkım getiriyor. 1974'den bu yana Denktaş yönetiminin bütçesinin % 50-60'ı Türkiye emekçilerinin kesesinden sağlanıyor. 25 binin üzerindeki askerin adada tutulması için yapılan harcamalar buna dahil değildir. Evren-Özal ikilisi, 1984'de Kuzey Kıbrıs'a 30 milyar lira harcayacaklar. Kıbrıs'daki işgal halkın sofrasındaki ekmeğin sürekli küçülmesinde, ekonomisi emperyalizme bağımlı, bunalımın burgacındaki ülkemizin İMF karşısında boyun eğmesinde önemli bir etmendir.

İkincisi, işgal, Türk-Yunan anlaşmazlığının da daha körüklenmesine hizmet ediyor, bölge barışını tehdit eden bir çıban başı oluyor, askersel harcamaların sürekli artmasına yol açıyor.

Üçüncüsü, Kıbrıs, o günden bu yana ABD emperyalizminin ülkemize yönelik askersel-politik karışma ve dayatmaları için eşsiz bir koz olmuştur

Dördüncüsü, işgal, 12 Mart döneminde yıpranan militaristlerin yoğun bir şovenizm dalgasıyla yeniden öne çıkmasına hizmet etmiştir. Ordu içindeki faşist, militarist güçlerin konumlarını pekiştirmelerine, bugünkü faşist rejimin elebaşıları olan Evren'lerin, Ersin'lerin sivrilmelerine dayanak olmuştur.

ABD emperyalizmi, Kıbrıs'daki gelişmeleri gerekçe yaparak uyguladığı "silah ambargosu" vb. yollarla, bugün de "Maraş'ın geri verilmesi" dayatmalarıyla, her seferinde, Türkiye'deki ve Kuzey Kıbrıs'taki askersel varlığını güçlendirme, geliştirme olanağı buldu, buluyor.

Beşincisi, işgal, ülkemizin dünya çapında yalıtlanmasına, uluslararası forumlarda mahkum edilmesine neden oluyor.

10 yıl boyunca süren işgal, Kıbrıs Türklerine de büyük zarar verdi. Kıbrıs Türkleri, kendi kaderleri üzerinde bağımsız hiçbir karar alamaz duruma geldiler. Ekonomileri yıkıma uğradı. Türkiye sermayesinin sömürüsüyle karşı karşıya kaldılar. ABD ve NATO'nun savaş serüvenlerine sürüklenme tehlikesi beliredi. Son olarak da sözümona "anayasa" aracılığıyla Türkiye'deki faşist yönetimin tutsağı olma tehlikesi iyice kapılarına dayandı.

10 yıl boyunca süren işgal, Kıbrıs sorununun çözümüne yalnızca zarar verdi. BM Örgütü'nün kararları çiğnendi. Kıbrıs'ın bağımsızlığı, toprak bütünlüğü, bağlantısızlığı tehlikeye atıldı. Türk-Rum toplumlarının yakınlaşmasını önledi. Bunun sonucu olarak Kıbrıs'ın NATO'ya bağlanması, ikiye bölünmesi yönündeki ABD planlarına hizmet etti. ABD emperyalizmi, Alekos Limburis'i, Nazım Kalfa'sı, Demetris Kassinos'u ve Hüseyin Halili'yle emperyalizme karşı savaşa kalkmış, 1960'da bağımsızlığını kazanmış, bağlantısızlık politikası izleyen Kıbrıs'ı, batmayan bir uçak gemisine dönüştürmek için yıllardır çaba gösteriyor.

Daha 1968 yılında yayınlanan ve ABD hükümeti tarafından basılan "Doğu ile Batı arasında Kıbrıs" adlı kitaplarında, iki CİA ajanı, Thomas W.Adams ile Alvin J. Cottrell şöyle diyorlardı: "Nisan 1967'deki devirmeden sonra Yunanistan cuntasının Türkiye ile dostluğu yeniden kurmaya ve Türkiye'nin istek lerini yerine getirmeye hazır olduğunu öğrendik. Cunta şuna hazırdı: a) Adanın bir bölümünün Türkiye ile bağlanmasına izin vermek b) Kıbrıs'ın bağımsızlığının korunması durumunda, bir başka alternatifi, adanın kantonlar olarak yeniden örgütlenmesini onaylamak."

Kıbrıs'ın işgalinin 10.yılında faşist Yunan cuntasının sahte "Türk dostluğu" ile, CİA'nın Kıbrıs'da 1973'de 20 milyon, 1974'de 40 milyon dolar har-

Arkası 7. sayfada

"Yıldızlar savaşı"na hayır

● Ahmet ALAN

29 Haziran 1984'de SSCB hükümeti ABD yönetimine uzayın silahlandırılmasını önlemek için Eylül ayında Viyana'da resmen görüşmelere başlanmasını önerdi. Bu arada, görüşmelerin başlamasıyla uzay silahlarının denenmesi ve yerleştirilmesi konusunda karşılıklı bir moratoryum uygulanması gerektiğini vurguladı. Üstelik, uzaya uydusavar silah koymama yönünde geçen yıl tek yanlı olarak uygulamaya koyduğu yükümlülüğün hâlâ yürürlükte olduğunu duyurdu.

30 Haziran günü Beyaz Saray Basın Bürosu ABD hükümeti adına bir açıklama yayınladı. Açıklama'da görüşmeler için önkoşul olarak, uzay silahları ile birlikte Avrupa'daki orta menzilli nükleer roketler ve stratejik silahlara ilişkin sorunların da ele alınması istendi.

Reagan yönetimi SSCB'nin bu konudaki görüşünü bilmiyor muydu? Bal gibi biliyordu. Batı Avrupa'ya "Pershing-2" ve "Cruise"ların yerleştirilmesi Cenevre görüşmelerini torpillemişti. Bunun böyle olacağını daha ilk roketler B.Avrupa'da belirmeden önce belirten Sovyetler Birliği, oluşan bu durumdan gerekli sonuçları çıkarmış, karşı önlemlerini almıştı. ABD yönetiminin, B.Avrupa'da eski duruma geri dönülmesinden yana, roketlerin sökülmesinden yana tutum almadığı sürece Cenevre görüşmelerinin bir anlam taşımayacağını belirtmişti.

Amerika ilk nükleer vuruş silahlarını yerleştirme programını uygulamayı sürdürüyor. Reagan yönetimi şimdi nükleer silahlar alanında yarattığı çıkmazı, adı geçen önkoşulla, uzay silahları alanına da yaymayı deniyor. Kaldı ki, Beyaz Saray, tezelden yayınladığı Açıklama'da yalnızca "görüşmelere reel yaklaşımlarla ilgili görüş birliği sağlamaya çalışmayı" öneriyor. Esas sorunu görüşmeyi değil de, görüşme olasılığı üstüne görüş birliği olanaklarının varolup olmadığı konusunu tartışmayı, yani havanda su döğmeyi öneriyor.

Böylece ABD'nin silahlanma yarışının durdurulması, uzaya yayılmasının önlenmesi için görüşmek istemediği yeniden açıkça ortaya çıkmış oluyor. Demokrat Parti'nin cumhurbaşkanı adayı olacağına kesin gözüyle bakılan eski başkan yardımcısı W. Mondale'in de dediği gibi, "Reagan'ın silahların kontrol altına alınması konusunda tehlikeli oyunun oynamayı sürdürdüğü açıkça görülmüş oluyor". Seçimler eşiğinde Reagan'ın "barışçı" çıkışlarının içyüzü açığa çıkmıştır.

Washington'un bu olumsuz tutumuna karşın Sovyet hükümeti, 7 Temmuz günü önerisini yineliyerek görüşme istemini vurguladı. Söz konusu olanın uzay silahları üstüne görüşmek olduğunu anımsattı ve bu öneriye olumlu yanıt beklediğini kaydetti.

Emperyalizm nereyi silahlandırırsa silahlandırsın, güçler dengesinin bozulmasına sosyalist topluluk kesinlikle izin vermeyeceğini duyurmuş, bunu pratikte kanıtlamış bulunuyor. Ama dengenin çılgınca tırmanması, uzay silahlarını da kapsaması tüm insanlığı, bütün uygarlığı intihar sınırına getirebilir. Dünyanın hangi devleti kendini korkunç uzay silahları karşısında gizleyebilir. Ama dünyanın tüm devletleri, halkları, barış güçleri, hep birlikte, "yıldızlar savaşı" hummasına kapılanların elini-kolunu pekala bağlayabilir.

Grev işçilere bir okul oldu

M.YILDIZ

Federal Almanya'da, bu devletin kuruluşundan bu yana görülen en büyük ve uzun süreli grev sona erdi. Greve çıkan ve lokavt uygulamasıyla karşı karşıya kalan 453 bin işçi varılan anlaşma üzerine işbaşı yaptı. "Tam ücretle 35 satlik iş haftası" istemiyle başlayan grevin sonunda, çalışma süresi, toplu sözleşmelere 1,5 saat indirilerek 38,5 saat olarak yazıldı. İşçi ücretlerine 1 Temmuz 1984'den itibaren % 3,3 ve 1 Nisan 1985'den itibaren % 3,9 zam yapılması öngörüldü.

Alman Komünist Partisi Başkanı Herbert Mies yoldaş, grevin sona ermesi üzerine yaptığı bir değerlendirmede 35 saatlik çalışma haftası hedefinin gerçekleştirilemediğini belirtti. 38,5 saatlik sonucun, işçilerin bekledikleri sonuç olmadığını yapılan sözleşmenin sendikal hareketin potansiyelinin çok daha gerisinde kaldığını söyledi. Sendikalar arası dayanışma ve eylem birliğinin zayıf kalmasının bunda önemli bir etken olduğunu vurguladı. Alman KP, alınan sonucun daha fazla işçi için işyerleri sağlanmasında yeterli olmadığını vurgularken, tek bir işletmede farklı işçilerin, farklı birim ve alanların çalı-

Arkası 6. sayfada

Muhabirlerimiz bildiriyor...

Tariş'te direniş

Kerim Aktaş-İzmir

20 Haziran Çarşamba günü, Tariş Zeytinyağı Kombinası'nda çalışan işçiler yemek boykotu başlatarak direnişe geçtiler. Hükümetin yetki barajını aşan Tek-Gıda-İş'e yetki belgesi vermemesi üzerine, işçiler yemekleri yemeyerek protesto başlattılar. Bu arada, asker kökenli Tariş temsilcisinin "bu yemekleri evlerinizde bile yiyemiyorsunuz" diyerek işçileri vatan hainliği ile suçlaması üzerine, iki işçi arkadaşımız yanıt verdiler. "Bu ücretlerle eve alamıyoruz ki yiyelim, biz vatan haini değiliz, boykotumuzun haklı gerekçesi var, hakkımızı istiyoruz, insanca yaşamak istiyoruz" dediler. Şimdi yüzelli işçi kardeşimizle başladık, ilerde binlerce işçi kardeşimizle olacağız.

BİZ DE KUTLADIK

Demir-Bursa

15-16 Haziran, Bursa Pilot Bölge Sanayinde çalışan metal işçileri,tekstil, boya, kimya işçileri tarafından coşkuyla kutlandı. Öğle paydoslarında, akşam servislerde işçiler kendi aralarında 15-16 Haziran üzerine konuştular. Kendi yazdıkları bildirileri dağıttılar. Mako fabrikasının ..nolu servis arabasında, bir işçi arkadaş ayağa kalkarak 15-16 Haziran üzerine bir konuşma yaptı. Bu sırada bildirilerde elden ele geçmekteydi. Konuşma sonunda, servisteki işçiler, hepbir ağızdan 15-16 Haziran marşını söylediler.

Komünist ve işçi partilerinin teori ve enformasyon dergisi Yeni Çağ ve Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Yol ve Amaç dergileri iki boyda basılıyor. İki derginin de küçük ebattaki Türkiye baskılarında yazıların tümü yer alıyor.

UĞURGÜL'DE

D.Y.-İstanbul

Uğurgül'ün patronunun, bundan birkaç ay önce yurtdışından getirtmiş olduğu TV parçaları, gümrük borcunu ödemediğinden deposuna kapatılarak mühürlenmişti. Ama Uğurgül'ün hakyemez insan rolüne çıkan sözde dindar patronu, deponun öteki kapısından girerek parçaları gizlice çıkardı. Bu parçaları işçilere monte ettirdi, paraya çevirdi, yine de işçilere birikmiş aylıklarını vermeye yanaşmadı. Uğurgül tutuklanınca, fabrika el değiştirdi gibi gösterilmek istendi. Şimdi yine aynı çevrenin Artas adlı firması fabrikanın sahibi görünüyor. Bu sözde yeni patron da, işçilere kıdem tazminatlarını ödemeyeceğini söylüyor. İşçi arkadaşlara, eski haklarını kaybettirecek bir takım kağıtlar imzalattırıyor.

ELSAN'DA BASKILAR SÜRÜYOR

C.G.-T.S.-Denizli

Denizli Elsan'da sendikalaşmayı kırmak için her yöntem uygulanıyor. İşçilerin ülke çapında metal işkolundaki bağımsız bir sendikaya girmelerini engellemek amacıyla en son 6 işçiyi tazminat ödemeden işten attılar. Fabrika'da yemek verilmemekte, zorla yaptırılan 100-150 saatlik fazla mesailerin karşılığı ödenmemektedir. Elsan'ın kimi ortakları Almanya'da çalışanlardır. Bunlardan Cengiz Atik adındaki biri, sırf sendikalaşmayı kırmak için kalkıp Almanya'dan Denizli'ye geldi. İşçileri tek tek sorguya çekti. Almanya'da demokrat olduğunu söyleyen bu şahıs kimdir? Demokrat olduğunu söyler, öyleyse neden işçilerin en ufak hakkının karşısına dikilir? Çalışanların en temel hakkı olan sendikalaşmasına karşı çıkar? Elsan işçilerinin haklı mücadelesi sürecektir.

Bu sayımızda yer darlığı nedeniyle gönderilen birçok muhabir haberini değerlendiremedik. Özür dileriz.

SODEP Kongresi üzerine

SODEP'in 1. Kongresi Ankara'da 6-8 Temmuz günleri yapıldı. Eldeki verilere göre bir ilk değerlendirme yapacak olursak şunlar söylenebilir:

Sıkıyönetim birliklerin silahlı kuşatması ve Cumhuriyet Başsavcılığının gözetimi altında toplanan SODEP kongresinde, demokratik hak ve özgürlüklere ilişkin bir dizi istem dile geldi. Gerek diktatörlüğün baskıları, gerekse bu partinin sınıfsal yapısı, bu istemlerin sınırlı bir karakter taşımasına, halkın ulusal çıkarlarıyla ancak kısmen uyum içinde olmasına neden oldu. SODEP'in Kongre belgeleri, bu partinin tek başına halkın ivedi sorunlarına kalıcı çözümler bulma yeteneğinde olmadığını, işbirlikçi oligarşi ile halk arasında kesin bir saf tutmaktan henüz uzak olduğunu gösterdi.

Şu var ki, günümüz koşullarında önemli olan demokratik istemlerin ne ölçüde ardıcıl ve budanmamış savunulduğundan çok bu sınırlı olan istemlerin bile nasıl gerçekleştirileceğidir. Çünkü son yılların deneylerinin de gösterdiği gibi, diktatörlük en sıradan hak istemlerinin karşısına bile zorbalıkla dikilmekte ve aynı şekilde en küçük bir istem için bile olsa gerçekleşen diktatörlük karşıtı her hareket onu güç duruma sokmakta, yığınların destek ve sempatisi ile karşılanmaktadır.

SODEP kongresinde ise bu partinin yandaşları ve genel olarak yığınlar, SODEP'in dile getirdiği istemlere nasıl ulaşılacağı konusunda, Halkçı Parti ile birleşme ve zamanı , gerçekleşme biçimi belirsiz bir erken seçim istemi dışında bir yolun çizildiğini göremediler. Bu partinin kongresinde, yığınsal gösteriler, mitingler düzenlenmesi gerektiği savunuldu, ama kongreden yığınların savaşımını yükseltecek, onları yüreklendirecek bir sonuç çıkmadı. Kongreye egemen olmasa da "antifaşist, antiemperyalist güçlerle birlikte mücadele etmeliyiz" diyen delegelerin sesi duyuldu.

TKP, SODEP'in kurultay bildirisinde dile getirilen, sınırlı da olsa halkın demokrası istemiyle uyum içinde olan istemler doğrultusunda, bu partinin titizlikle üzerinde durduğu biçimde, "yasalara saygı içinde" de olsa, vereceği her demokratik savaşımı vargücüyle destekleyecektir. Şurası da açıktır ki, bu parti komünistlerle ,öteki demokrasi güçleriyle işbirliğine girmeden, olumlu hiç bir amacına ulaşamaz.

Zorunlu bir açıklama

20 Haziran günü İsveç'de Enver Ata adlı Türkiyeli bir Kürt yurtsever tabancayla vurularak öldürüldü. Çeşitli örgütlerin yayınladıkları bildirilerde, olay yerinde yakalanan katilin, İsveç polisine, kendisinin PKK örgütünden olduğunu ve bu cinayeti örgüt kararıyla işlediğini, PKK'nın örgüt içi nedenlerden Enver Ata'nın öldürülmesine karar verdiğini açıkladığı belirtiliyor. Bu açıklamalar bugüne kadar yalanlanmadı.

24 Haziran günü 5 Kürt örgütü (KUK, PPKK, RIZGARİ, TKSP, TEKOŞİN) ortak bir açıklama yaparak bu cinayeti şiddetle protesto ettiler. İsveç'deki Türk ve Kürt demokratik yığın örgütleri de (Upsala Türk ve Kürt Halkıyla Dayanışma Kom, İSTİB, Dayanışma Derneği, Stockholm Kürt Derneği, İsveç Kürdistan Dernekleri Federasyonu, Kurdıstan Kultur Center) ortak bir açıklamayla aynı tutumu aldılar.

TKP, sol hareketin sıralarında bu tür terörist yöntemlere başvurulmasına kesinlikle karşıdır. PKK adlı örgütün 12 Eylül öncesi olaylardan gereken dersleri çıkarmamış olması, pratikte iflas etmiş yöntemlerde ayak diremesi, Kürt ve Türk tüm demokrasi ve sosyalizm güçlerine zarar vermektedir.

Türk ve Kürt, tüm Türkiye halkının emperyalist hegemonyadan ve faşizmin zorbalığından kurtulması savaşımında sol güçlerin birliğine ve ortak savaşımına bağlanan umutların her zamankinden daha çok arttığı günümüzde, solun saygınlığına ve etkisine gölge düşürecek her gelişme yalnızca halkımızın düşmanlarını sevindirecektir.

TKP sol hareketin sıralarında bu tür yöntemlere başvurulmasına olanak tanımayacak bir ortak anlayışın yerleşmesi için bundan böyle de her çabayı gösterecektir.

İşçi-köylü bağlaşıklığı üzerine

Ali SAİM

"Geniş bir cephenin temeli işçi-köylü bağlaşıklığıdır" dediğimiz zaman, bir çok kimse, umutsuzca baş sallıyor ve bu "klişeleşmiş formülün gerçek hayatta neye yaradığını anlayamamaktan", belki de haklı olarak yakınıyor.

Bu "formül" gerçekten de neye yarıyor?

Bu soruyu aydınlatmak için cephe konusunda karışıklığı aşmalıyız. "Cephe işçi-köylü bağlaşıklığına dayanır" der demez, yapılacak ilk iş nedir? Cephenin oluşmasını, işçi-köylü bağlaşıklığını sağlayacak bir program yapmak değil mi? Demek ki formül en önce, partimizin programının içeriğine etkide bulunuyor.Biz, işçilere, köylülerin acil taleplerini içeren bir program veriyoruz ve böylece, işçi-köylü bağlaşıklığının ilk adımını atıyoruz. Partimizin programı toprak reformunu savunduğuna göre, biz, işçi sınıfı adına daha şimdiden köylüleri desteklediğimizi, onlara el uzattığımızı açıklamış oluyoruz.

Köylüler bunu anlıyor mu? Elbette küçük bir azınlık dışında, köylü yığını işçilerin uzattığı elden habersizdir. İşte o nedenle biz, onları haberdar edebilmek için kolları sıvıyor ve köylü yığınlarına, onların taleplerini desteklediğimizi anlatmaya başlıyoruz. Bu ikinci adımımız oluyor ve bu adım, köylü yığınları arasında, programımız temelinde ajitasyonun örgütlenmesi anlamına geliyor. Belli ki, bu ikinci adım henüz atılmış bile sayılamaz. Önümüzde uzun ve sabırlı bir çalışma, muazzam boyutlu görevler duruyor.

Nasıl bir ajitasyon?

Bu destek, bizzat işçi sınıfının yığınınca ve yığın örgütlerince fiilen gösterilene kadar, programımızın köylülüğe ilişkin bölümü kağıt üzerinde kalacaktır. Öyleyse, sınıf bilincine ulaşmış her işçi, kendisinin köylülerin politik öncüsü olduğunu öğrenmeli, köylülerin de çıkarları için bilinçli olarak savaşmak zorunluluğunu kavramalıdır. Proletaryanın bu ruhta eğitimi olmaksızın işçi-köylü bağlaşıklığı kurulamaz. Pratikte bu eğitim, özellikle bizim gibi ülkelerde, köyle bağını sürdüren işçilerin ajitatörler ordusuna dönüştürülmesi ve partimizin tarım programının en ücra köylere kadar götürülmesi demektir. Artık gelişen yığınsal iletişim araçlarıyla, işçilerin grevlerini, 1 Mayıs eylemlerini, direnişlerini duyan köylülerin, onların gücünü kavradıkça, kendilerini destekleyen işçilere güveni de artacaktır. "Yoksulun halinden yoksul anlar". İşte bu işçi ajitatör ordusunda ne kadar çok komünist yer alırsa,ne kadar çok parti üye ya da yandaşı köyle bağlı teknik eleman, öğretmen, sağlık emekçisi vb. bu ajitasyona katılırsa, köyde örgüt ve o örgütte işçi sınıfının politik-ideolojik etkisi (hegemonyası) o ölçüde doğacak, ete kemiğe bürünecektir. Demek ki, köylü için programa yazdığımızı işçi sınıfına kavratmak zorunludur. İşçi-köylü bağlaşıklığını yalnızca, tütün baş fiyatı saptanacağı zaman hatırlamak ve bunun zorunluluğunu yalnızca köyde anlatılır sanmak yanılgıdır.

Elbette, stratejimizin bu temel fikrini, partinin tarım programını köylüye anlatmak gereklidir.

Köylüler arasında bugün için sınırlı da olsa,yaptığımız ajitasyon nasıl etkili olacaktır? Bu soru yerindedir. Çünkü henüz biz ajitasyonumuzu köylünün diline çevirmekten çok uzağız.

Önce, köylüyü, tarım sorununu tanımalıyız. Burada hem bilim, hem somut, gerçekçi analiz, hem de Lenin'in sözleriyle yığınlar arasında "bir bakıma erimek" gerekli oluyor.

Sonra, köylüye anlatmayı öğrenmeliyiz. Burada Lenin'in "Köy yoksullarına" adlı broşürünü hatırlamak gerekli. Açık, anlaşılır bir dil. Köylü işçiyi, komünisti ve onların ne için savaştıklarını, kendilerini nasıl desteklediklerini anlamalı. O nedenle, köylünün geleneklerine bağlılığını, din faktörünü,kültürel geriliğini hesaba katmalıyız.

Ajitasyonumuzun içeriği, yalnızca köy gerçeğini kuru kuruya anlatmakla ve partinin tarım programını dile getirmekle kalmamalıdır. En etkili ajitasyon, var olan bir yığın hareketine yön veren, güç veren, aydınlık getiren ajitasyon değil midir? Öyleyse güçlerimizi geniş köylü denizinde eritmek yerine, en hoşnutsuz ve eylemli köylü yığını arasında yoğunlaştırmalıyız. Bir başka deyişle, "köylüler uyanın!" sloganı yerine, "uyanan köylü ne yapmalı?" sorusunu sloganlaştırmak gerekli. Unutmayalım ki, uyanan yüz köylünün işçi sınıfıyla yakınlaşması, ona, onun partisine güven duyması, binonbin köylüyü uyandırmanın başlangıcı olacaktır. Milyonluk köylü denizinde biz komünistler, her zaman bize kulak verecek yüz değil, binlerce köylüyle ilişki kurabiliriz. Bu açıdan yarı-anarşist, anarko-terörist grupların deneyimi incelemek yararlı olabilir. Komünistler, hemen bugünden köylülerin varolan örgütlerinde etkilerini genişletmeye çalışmalı, köylü topluluklarının geleneksel kurumlarına katılmalıdır.

Bir başka olanak

Köylüyü burjuvazinin etkisinden kurtarmak, onu işçi sınıfının bağlaşığı durumuna getirmek elbette bizim stratejik görevimizdir. Gelgelelim, her stratejik görev gibi, bu görev de iradeyle ya da salt propaganda ile asla gerçekleşemez. Burada söz konusu olan köylü yığınlarının kendi öz deneyleriyle burjuvazinin peşine takılmaktan kurtulmalarıdır.

İşte bu gerçekçi saptama, bizi, köylü yığınları içindeki çalışma ile köylülerin izlediği politik partilere karşı yaklaşımımızı uyumlaştırma sorununa götürür. Burada yapılması gereken, hangi politik parti, köylülüğün hangi katmanlarına dayanıyor ve geniş köylü yığınını hangi köylü katmanları aracılığıyla etkiliyor sorularını bilimsel olarak aydınlatmaktır.

Böylece, hangi politik partiyle tarım sorununda bir diyaloga girilebileceği, hangi partinin ise içyüzünün açığa vurulacağı ortaya çıkacaktır.

O zaman biz, köylü yığınlarına yalnız kendi programımızla seslenmeyecek, aynı zamanda, büyük toprak sahiplerine karşı çıkan şu ya da bu partinin taleplerini, bizim programımıza yaklaştığı ölçüde destekleyeceğiz. Böylece, köylülerin ezici çoğunluğunun, henüz burjuva partilerinin etkisinden tümüyle kurtulmadan, işçi sınıfının çizgisine yaklaşmasına yardım edeceğiz.

Köylü sorununa el atan bütün diktatörlük karşıtı partilerle bir diyalog kurmamız , hükümetin köylü çıkarlarını çiğneyen her kararına alternatif kararlarla karşı çıkmamız ve önerilerimizi köylülüğü etkileyen muhalefet partileriyle yapıcı bir şekilde tartışmamız,geniş köylü yığınları arasındaki çalışmalarımızın etkisini artıracaktır.

Şimdi böyle bir yola koyulmalıyız...

Buraya kadar anlatılan görevlerin sabırla yerine getirilmesi, köydeki çelişkilerin keskinleşmesiyle, özellikle geniş köylü yığınlarının eyleme yönelmesiyle şu ya da bu nedenle ortaya çıkacak sert köylü direnişleriyle birlikte, çok daha büyük bir hızla işçi-köylü bağlaşıklığının somut biçimlere (örneğin ortak programlı bir cephe gibi) bürünmesini sağlayacaktır.

Durgun köy, burjuvazinin önderliğinden çıkamaz ve gericiliğin cephe gerisi olmaktan kurtulamaz. Durgun köyde, yoksul köylü, köy burjuvazisinin kölesi, küçük toprak sahibi toprak ağasının, tefecinin tüccarın, tüm köylü yerli ve yabancı tekellerin kurbanı olur. Kölelerin ve kurbanların öfkesini hangi nedenlerin eyleme yönelteceği önceden kestirilemese bile, bizim tüm sayılan görevleri yerine getirmemiz, köyü durgunluktan kurtarmaya dikkate değer bir katkıda bulunacaktır. Biz üzerimize düşeni yapalım, bağımlı, geri kapitalizmin yapısal bunalımı ve Özal hükümetinin gözü dönmüş politikası er ya da geç köyün durgunluğuna son verecek olan nedenleri kaçınılmazlıkla yaratacaktır.

Demek ki, geniş cephenin işçi-köylü bağlaşıklığına dayanabilmesi sonuç olarak, köylülerin kendi çıkarları için savaşa atılmasına bağlı kalıyor. Peki bu,cephe politikamızın ancak devrimci sürecin ileri aşamalarında hayata geçeceği anlamına gelmez mi? Eğer öyleyse, cephe politikasının devrimci süreci hızlandırmada ne gibi rolü var? Biz boşuna mı oyalanıyoruz?

Hayır! Köylünün eyleme geçmesi ile, onun bu eyleminin devrimci bir kanala akması özdeş değildir. Eğer geleceğin güçlü köylü hareketinin işçi sınıfı hareketiyle birleşmesini güvence altına almak istiyorsak, daha şimdiden vargüçle tek cephe ve işçi-köylü bağlaşıklığı için elden geleni yapmalıyız.

Ve şu ya da bu nedenle ortaya çıkacak köylü hareketinin yalnız karşı-devrimci bir kanala yönelmesini önlemek ve onu devrimci sürecin parçası yapmak değil, aynı zamanda yenilmesini önlemek de bugünden harcanacak çabalara bağlıdır. Çünkü köylü hareketi ne denli yığınsal olursa olsun, işçi sınıfı ile birleşmedikçe yenilmeye, başarısızlığa mahkümdur.

İşte, belki de çok kullanmaktan ve gereğini yerine getirme konusundaki zayıflıklardan ötürü, kulağa klişeleşmiş bir formül gibi gelen işçi-köylü bağlaşıklığı sorunu, gerçekten hareketimizin çözmesi gereken temel sorunlardan birisidir. Devrimci süreçte kısa vadede kent orta katmanlarının büyük bir rol oynayacağı gerçeğini unutmadan, şu sonuca varabiliriz: Devrimin zaferi işçi sınıfının köylülükle bağlaşıklık derecesine kesin olarak bağlıdır.

EKONOMİK DURUM...

Başı 8. sayfada

diye tarım alanları bile darmadağın edilmiş bir ülke olacak ülkemiz.

Hayır! Ülkemizin durumunu işbirlikçi oligarşinin tekelci basının gözlükleriyle göremeyiz. Her şey sınıflara göre, sınıfların bakış açısıyla konmalı ortaya. Ekonominin durumunu üretime bakarak ölçmeli. Üretimi kim yapıyorsa ona sormalı. Ücretlere, oradan yola çıkarak halkın gelirlerine bakmalı. Halkın ihtiyaç maddelerinin üstündeki etiketle ücretleri karşılaştırmalı. Halkın cebindeki paranın ne kadarı ihtiyaç duyduğu maddeleri almasına yetiyor. Bu bize halk açısından enflasyonu gösterecektir. İkincisi, işçilerin sayısına, her gün ne kadar kişinin işini kaybettiğine bakmalı. Bu da yatırımların, üretim kapasitesinin durumunu gösterecektir. Ekonomi büyüyor mu, büyümüyor mu, açıkça çıkacaktır ortaya. Kısacası işçi sınıfına, üreticilere sormalı, onların durumuna bakmalı, memleketin halini, ekonominin durumunu anlamak için.

Böylece her şey yerine oturur. Burjuva basınının sonu gelmez demagoji yağmurundan, enflasyon artış hızı ne kadardan ne kadara düştü, ne kadara çıktı, tartışmasından kurtulur halkımız. Hedefi görür. Parababalarının kredi sorunlarını tartışarak ekonomiyi kurtaramayız. İşsizliği, üretimi, yatırımı tartışarak bulabiliriz yolu.

İşçi sınıfı, ülke ekonomisinin nasıl kurtulacağını, tüm halk kesimlerinin önünü aydınlatacak biçimde ortaya koydu. İşçi sınıfının demokrasi istemi, bunun için kararlılıkla savaşacağını kanıtlaması, oligarşinin kara "denge" hesaplarını altüst ediyor. Şimdi işçi sınıfının, "Türkiye'nin dış borç ödemeleri durdurulsun, İMF ile yapılan anlaşmalar iptal edilsin" istemiyle ortaya çıkması,oligarşinin umutlarını sona erdirecektir. Diktatörlerin, parababalarının umutlarının tükendiği yerde ise halkın umudu yükselir.

DAHA ÜSTÜN...

Başı 2. sayfada

yor. Baskı altındaki Kürt dilinin kullanılmasına ve gelişmesine karınca kararınca da olsa bir katkıda bulunuyor.

Atılım'da ise, "Muhabirlerimiz Bildiriyor" başlığı altında, özellikle haber niteliği taşıyan mektuplara yer veriliyor. Bu haberlerin, "Parti Yaşamı" sayfasında ve öteki sayfalarda yer alan örgütsel ve politik konulara ilişkin mektupların, Atılım'ı daha canlı ve etkili kıldığını yarışmacılarımız mektuplarında dile getiriyorlar.

Yol ve Amaç için de yazılar geliyor. Bunlar gerek derginin iç sayfalarında, gerekse de "Olgular, Görüşler, Deneyler" başlıklı bölümde değerlendiriliyor.

İlk üç ayın sayısal olarak gösterdiklerini kısaca şöyle özetleyebiliriz: İlk üç ay sonunda, şimdi, elimize ortalama olarak günde 10 mektup ulaşıyor. Bunların ağırlıklı bölümü yurtiçinden geliyor. Partisizlerin gönderdiği mektup oranı hızla artıyor.

1 Nisan-1 Temmuz arasındaki yazılı ve sözlü yayınların dökümünü yaptığımızda şunu görüyoruz: Bu üç ay içinde, gönderdiğiniz mektuplar, radyo yayınlarının program bölümlerinin % 20'sini, haber bültenlerinin kabaca % 10'unu, Atılım'da yer alan haber ve yazıların % 25'ini, Yol ve Amaç dergisinin % 25'ini oluşturmuştur.

Tabii, bu sayısal oranların dışında, gelen mektupların titizlikle ele alındığını, radyo ve Atılım yazı kurullarının kaleme aldıkları yorum ve yazılara da büyük katkıda bulunduğunu belirtmeliyiz. Ayrıca doğaldır ki, partinin ülkenin farklı bölgelerinde yürüyen savaşımın koşullarını, yığınların ruh halini ve parti faaliyetini ele alıp değerlendirmesinde, mektuplarınızın önemli bir payı oluyor.

Biz, yarışmacılarımızı ve gösterdikleri gelişmeleri yakından izliyoruz. Sürekli yazan yarışmacılarımızın gösterdikleri ilerleme, mektuplarındaki gözle görülür iyileşme, yazı kurullarındaki yoldaşlarımızı sevindiriyor. Mektuplara daha bir titizlikle yaklaşmamızı getiriyor. Yazı kurullarının gündeminde, çalışma programlarında neredeyse kalıcı bir yer kazanmanın yolunda ilerleyen yarışmacılarımız var. Ne ki, ilk günün ateşiyle yarışmaya katılan, hedefler belirtip, değil buna yaklaşmak, bir daha sesini bile duyurmayan yarışmacılar da yok değil. Buna karşın, her geçen gün artan sayıda yeni yarışmacı aramıza katılıyor ve işe sarılıyor.

İlk üç ayın sonuçları, yarışmanın ve yarışmacılarımızın başarısını açıkça ortaya koyuyor. Elde edilen sonuçlar bir başarıdır, ancak öne konan görevlerle karşılaştırıldığında, bunun henüz yeterli olduğunu söyleyemeyiz. Biz, partimizin ve yandaşlarımızın potansiyellerinin bunun kat kat üstün de olduğu görüşündeyiz. Yarışmacı ve düzenli mektup sayısı daha da artırılabilir, artırılmalıdır.

Öyleyse, ikinci üç ayda, ilk üç ayı kat kat aşmak için, daha üstün bir başarı için, daha çok haber, daha çok yazı.

SENDİKALAR İMF'YE...

Başı 1. sayfada

mak zorunda bırakacaktır. Şimdi, kapitalist dünyanın dört bir köşesinde işçiler, köylüler, esnaf ve zanaatkarlar,ulusal sanayiciler karşılaştıkları ağır ekonomik sorunların kaynağında emperyalizmin en başta İMF eliyle yürütülen yeni sömürgeci uygulamalarının yattığını daha iyi görüyorlar.

Bu bizim ülkemizde de böyledir. "İMF demek, açlık, yokluk,işsizlik, iflas demektir." Bugün onmilyonlarca yurttaş bu gerçeği kendi somut yaşam deneyleriyle görüyorlar. Ülkemize her İMF heyeti gelmesinin ardından,ekmek daha da küçülüyor, işsizlik daha da artıyor. Bir avuç büyük parababasının dışında İMF'ye köleliğe herkes karşıdır.

İMF'nin kölelik boyunduruğuna karşı geniş yığınların tepkisi, somut dile getirilmeyi bekliyor. Bu durumda Türk-İş başları bile, "İMF ağzımızı bozdurmasın" demek zorunda kaldılar. Tek-Gıda'-İş , Petrol-İş, Kristal-İş gibi sendikaların yöneticileri, İMF kenesinin sökülüp atılması gerektiğini belirttiler.

Şimdi bu koşullarda Türkiye sendikal hareketine büyük bir görev düşüyor. Eğer sendikalar, "İMF ile yapılan anlaşmalar iptal edilmelidir. Dış borç ödemeleri dondurulmalıdır" istemini yükseltirlerse, eğer Türk-İş bu somut istemlerle hükümetin karşısına dikilirse, çok geniş güçlerin desteğini alacaktır. Tüm halk işçi hareketini bu haklı savaşımda destekleyecektir. Eğer işçilerin ücreti İMF dayatmaları yüzünden sürekli düşüyorsa, eğer ekonominin ulusal temelleri aynı nedenden bir bir yıkılıyorsa, ülke boydan boya doların egemenliğine terkediliyorsa, hiç kimse kendinde,bu haklı istemin çevresinde kenetlenecek milyonların karşısında duracak gücü bulamaz. Halkın ve ülkenin ekonomik sorunlarını çözmede yapılacak ilk iş İMF anlaşmalarının iptal edilmesidir, borçların ödenmesinin dondurulmasıdır. Yeni-sömürgeciliğe karşı çıkan bir ülke, dünyada hiçbir zaman yalnız kalmaz.

GREV İŞÇİLERE...

Başı 3. sayfada

şanları için farklı çalışma sürelerinin saptanmasının işyeri temsilcileriyle patronlar arasındaki görüşmelere bırakılmasının yaratabileceği olumsuz sonuçlara da dikkati çekiyor. Bu uygulamanın tek bir fabrikada, işletmede dayanışma ve birlik ruhunu zedeleme, işyeri temsilcileriyle işçileri karşı karşıya getirme amacını taşıdığına işaret ediliyor. Mies yoldaş şunu vurguluyor: "Varılan anlaşma bir sonuç değil, 35 saatlik iş haftası savaşımının başlangıcıdır. Savaşım sürecektir".

Gerçekten de bu grev, çoğu üyeleri ilk kez greve çıkan Federal Alman işçi sınıfı için eşsiz bir okul oldu. Yedi hafta süren grev sırasında işçiler, işçi sınıfı ile kapitalistlerin sosyal bağlaşıklığı sözlerinin boş sözler olduğunu, tekel patronlarının gözlerini kırpmadan işçileri sokağa attıklarını,hükümet-tekel-bürokrasi cephesinin sermaye cephesi olarak işçi sınıfının karşısına dikildiğini somut gördüler. Tekelci basının, televizyonun vargüçleriyle nasıl patronların görüşlerini yaydıklarını, grev kırıcılığı yaptıklarına tanık oldular. Şimdi, Federal Almanya işçi sınıfı, komünistlerle sosyal demokratların birliğinin, birlik sendikalarının ve dayanışma ruhunun ne denli önem taşıdığını kendi deneyleriyle öğrenmiştir.

Grev, Türk ve Alman işçilerinin dayanışmasının, sınıf kardeşliğinin de bilendiği bir okul oldu. Türkiyeli işçiler, ülkemizin gerici güçlerini şaşırtacak bir bilinç ve disiplinle eyleme katıldılar. TKP, işçilerin bu tutumunu destekledi, onlara güç ve esin kaynağı oldu. Boyalı basının B.Avrupa baskıları, önce grev kırıcılığına soyundu. Farklı politik görüşlere ve eğilimlere sahip Türkiyeli işçilerin birliği karşısında gerilemek zorunda kaldı. "Türkler Almanlardan daha iyi grevci" edebiyatıyla milliyetçiliği körüklemeye çalıştı. Daha sonra Türk ve Alman işçilerinin birliğini bozamayınca yine grev kırıcılığına girişti. Ama Türkiyeli işçiler, Alman sınıf kardeşleriyle omuz omuza, sonuna dek bir milim gerilemediler. Şimdi, Federal Almanya'daki Türkiyeli işçiler, ekonomik ve sosyal haklar için savaşımda ancak Alman işçileri ile birlikte savaşırlarsa başarılı olabileceklerini somut deneyleriyle görmüşlerdir.

DİKTATÖRLÜKTEN...

Bası 1. sayfada

uydurursa, dile getirdiğini uygularsa, diktatörlüğün ne denli güçsüz olduğu geniş yığınların gözünde ortaya çıkacaktır. Eğer, örneğin, İMF'nin ülkenin başına ördüğü çoraplardan yakınan herkes, "İMF ile yapılan anlaşmalar iptal edilmelidir" istemini yükseltirse; eğer ülkemize Amerikan nükleer roketlerinin yerleştirilmesini tehlikeli bulan herkes, "roketlere hayır" istemine sahip çıkarsa; eğer askeri cezaevlerinde işlenen cinayetlerin durdurulmasını zorunlu gören herkes, bu istemini yüksek sesle ve ısrarla yinelerse; eğer "sendikalar Tandoğan'da, Saraçhane'de mitingler düzenlemeli" diyen sendikacılar, bunun için gerçekten çalışırsa; eğer "Türkiye'de demokrasi yoktur ve olmalıdır" diyen aydınlar bu gerçeği her koşulda yılmadan dile getirir ve daha geniş çevreleri hareketlendirmeye çalışırsa, eğer "Söz milletindir" diyenler, milletin gerçekten "Yeter söz bizimdir" demesine yardımcı olurlarsa, eğer "erken seçim zorunludur" diyenler, bunun derhal yapılması için harekete geçerlerse; eğer ABD dayatmalarına karşı ulusal çıkarları savunan yurtsever subaylar, Amerikancı generallerden desteklerini çekerlerse, ve eğer kendine uygulanan baskılara tepki duyan herkes, başkalarına uygulanan baskıların da karşısına dikilirse, kısacası herkes sözünün eri olursa, diktatörlük tüm bu güçlerle hic basedebilir mi?

Komünistler sözlerinin eridir, onlar şimdi biryandan işçilerin, gençlerin, gecekondu halkının, köylülerin her bir haklı eylemini vargüçleriyle destekliyor, onları fabrikalarda, mahalelerde, okullarda, köylerde birleştirmeye çalışıyor, her olanakla onlara savaşım yolunu gösteriyorlar, biryandan da diktatörlüğün yasalarının tanıdığı sınırlı olanaklardan yararlanarak demokratik tepkilerini gösteren her gücün yanında yer alıyorlar.

TKP MK 2. Plenumu, 6 sol parti arasındaki eylem birliğinin pekiştirilmesi, genişletilmesi ve derinleştirilmesinin belirleyici önemi üzerinde durdu. Solun birliğinin sağlanması, yalnızca emekçileri daha sonuç alıcı eylemlere atılmada yüreklendirmekle kalmayacak, sol güçlerle işbirliği yapılmadan diktatörlükten kurtulmanın olanaksız olduğunu, tüm diktatörlük karşıtı güçlere somut kavratacaktır. 2. Plenum, parti örgütlerini, bulundukları her yerde bu doğrultuda her çabayı göstermekle görevlendirdi.

TKP MK 2. Plenumu, bugün artık, hemen hemen tüm sol güçlerce benimsenen ,en geniş demokrasi güçlerinin işbirliğinin sağlanması görevinin çözüm yolunu da gösterdi. Bu konuda "Nereden başlamalı?" sorusuna yanıt verdi. İlk yapılması gereken, tüm diktatörlük karşıtı güçler arasında bir diyalog başlamasının sağlanmasıdır. Bu yönde, şimdi özellikle yerel düzeyde giderek oluşan elverişli ortamı her düzeyde geliştirmeye çalışmak gerekiyor.

TKP ve öteki sol güçler ile hem yasal muhalefet partileri arasında, hem de ordu içindeki yurtsever subaylar arasında büyük sınıfsal ve ideolojik ayrılıklar olduğu açıktır. Örneğin, vasal muhalefet partilerinden DYP'nin öncülleri ile sol güçler arasındaki ilişkiler geçmişte her zaman çatışmalarla belirlenmiştir. Kimse bu olgulara gözünü kapamıyor.

Bizim bugün yalnız Kemalistlerle, islamcı hareketle değil, AP yandaşı çevrelerle de, sol güçler arasında ulusal çaptaki sorunlara demokratik çözüm yolları bulunması için demokratik bir karşılıklı diyalogun zorunluluğunu vurgulamamız, aradaki tüm farklılıkları koruyarak savaş tehlikesine ve faşist diktatörlüğe karşı ortak görüşler çevresinde geçici de olsa bir işbirliği önermemiz, yalnızca ve yalnızca halkımıza ve ülkemize karşı duyduğumuz derin sorumluluğun bir göstergesidir. O nedenle biz ideolojik görüşlerimizden ödün vermeden, ama her güce yapıcı ve esnek bir yaklaşım içinde, tüm diktatörlük karşıtı güçlerin işbirliği için elverişli bir ortamın, bunun sosyal-psikolojik önkoşullarının yaratılması için her çabayı göstereceğiz. Sözkonusu güçlerin önünde duran görev de, bugün yalnızca faşistlere yarayan antikomünizmin etkisine kapılmamaktır.

"Ülkemizin yazgısı nasıl değişir, halkımız faşist diktatörlükten nasıl kurtulur?" sorusuna, TKP MK 2. Plenumu, işte özetle şu yanıtı verdi: Ancak ve ancak işyerlerinde, mahallelerde, okullarda, köylerde yığınların birleşik eylemlerinin, savaşımının yükselmesiyle, sol güçlerin eylem birliğinin sağlanmasıyla ve tüm diktatörlük karşıtı güçlerin işbirliğinin yaşama geçmesiyle!

Şimdi partimizin tüm yerel örgütleri, bilinçli yandaşları, bu doğrultuda çabalarını yoğunlaştırıyorlar. TKP'nin 12 Eylül'den bu yana aralıksız sürdürdüğü savaşımın ürünleri, güçlenen parti yapısı, işçi sınıfının ,tüm halkın , tüm diktatörlük karşıtı güçlerin ortak çıkarlarını savunan ulusal politikası, yerel parti örgütlerinin elinde şimdi bu görevleri yerine getirmede eşsiz bir silahtır.

TKP MK BİLDİRİSİ

Başı 1. sayfada

çi tekeller Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirmeye çabalıyor.

Bu sözde devletin ilanı ile Türk toplumu dünyada daha da yalnızlaştırıldı. BM'ler ve bağlantısız ülkeler "KKTC"ni tanımadılar. Bağımsızlığa, bağlantısızlığa ve barışa indirilmiş darbeyi dünya kamuoyunun tanıması elbette beklenemez. Evren-Özal-Denktaş üçlüsü barış ve halk düşmanı politikalarını gizlemek için kendi eserleri olan bu yalnızlaşmayı Türk toplumuna yapılmış bir haksızlık gibi göstermek istiyorlar. Böylece halkımızı, ilerici güçleri şovenizmle şaşırtmak, öfke yaratmak, bu yolla yeni serüvenci adımlarına destek yaratmak, aynı zamanda halkımızın dikkatini ülkenin gerçek sorunlarından başka yönlere çekmek istiyorlar.

Her yolla Türkiye'yi dünyada yalnızlaştıranların, halkımızın bağımsızlığını, özgürlüğünü yokedenlerin, demokrasiyi boğazlayanların Kıbrıs Türk toplumunun çıkarlarının savunucusu olmasını beklemek saflıktır.

Yurttaşlar,

Bir ulus başka bir halkı ezerek özgür ve genlikli bir gelecek kuramaz. Ancak, Kıbrıs Rum toplumunun da haklı çıkarlarını gözettiğimiz, işgal ile 200 bin Rum'un yurtlarından edildiğini unutmadığımız zaman Türk toplumunun çıkarlarını gerçekten gözetmiş oluruz. O zaman halkları birbirine kırdırmak isteyen emperyalizmin, gerici ve şoven güçlerin oyunlarını bozmuş oluruz.

TKP, ülkemizin tüm antiemperyalist demokratik yurtsever güçlerini Türk-Rum Kıbrıs halkı ile, onun ilerici güçleri ile dayanışmayı güçlendirmeye çağırıyor.

Emperyalizmin Kıbrıs halkına yönelik karanlık planları bozulmadan, Ankara Kuzey Kıbrıs Türk toplumundan elini çekmeden Türk Silahlı Kuvvetleri adadan çıkmadan, Kıbrıs sorununa adil ve barışçı bir çözüm bulunamaz.

Türk-Rum Kıbrıs halkı,

Ülkemizin ilerici güçleri ve halkımız sizin haklı davanızın yanında olacaktır. TKP bu uğurda her çabayı harcayacaktır. Sizin dış karışma olmaksızın toplumlararası görüşmelerin başlatılması, BM gözetiminde sorunun uluslararası yanının ele alınacağı uluslararası bir forumun toplanması, BM Genel Sekreteri'nin son girişimlerinin ve tüm BM'ler kararlarının uygulamaya konulması istemlerinizi, Kıbrıs'ın bağımsızlığı, bağlantısızlığı, toprak bütünlüğü için savaşınızı TKP, sonuna kadar destekliyor.

Kıbrıs, barışın ve kardeşliğin kalesi olmalıdır.

Yaşasın Türkiye-Kıbrıs-Yunanistan halklarının barış, dostluk ve dayanışması.

12.7.1984 **Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi**

KIBRIS İŞGALİNİN...

Başı 3. sayfada

camasıyla, faşist Sampson'un 15 Temmuz 1974 darbesiyle yapamadığı, şimdi faşist Türk cuntasının sahte "KKTC" si eliyle gerçekleştirilmek isteniyor. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin toprak bütünlüğü, egemenliği, bağlantısızlığı tehlikededir. ABD emperyalizmi ve NATO, bu ülkeyi Yakındoğu halklarına karşı bir saldırı merkezine dönüştürmek istiyor. Bu amaçla Kıbrıs'a, Yunanistan'a baskıları artırıyor. Bu 10 yıl boyunca olup bitenler, yalnızca TKP MK'nin Temmuz 1974'deki bildirisini doğruluyor:

"Türkiye halkının, Yunan halkının, Kıbrıs halkının ortak can düşmanı emperyalizmdir, NATO'dur. Halkımız, işçi sınıfı, bütün yurtseverler, Yunan ve Kıbrıs halkları ile yanyana ulusal bağımsızlık ve kurtuluş için, emperyalizme ve NATO'ya karşı, sıkıyönetimlere ve demokratik hakların ayaklar altına alınmasına karşı savaşmalıdır".

22-25 TEMMUZ...

için üzerine düşen görevi, hiçbir sınıfın yapamadığı kadar yerine getirdiğinin en büyük kanıtıdır. Eğer işçiler bu kesin gerçeğin bilincine varırlarsa, şimdi grevleri, sendikal hak ve özgürlükleri yeniden kazanma savaşımını "anarşi-terör" diye çamura bulamaya kalkan faşist propagandayı ve 12 Eylül devirmesinin terörü önleme amacını taşıdığı yalanını açığa çıkarmayı başaracaklardır.

Kemal Türkler'in anısı unutulmayacak

Bundan 4 yıl önce, 22 Temmuz 1980'de faşist teröristler, sendikal hareketin büyük önderi Kemal Türkler'i alçakça öldürdüler. Türkler'in göğsüne sıkılan kurşunlar, gerçekte, 1.5 ay sonra sahneye konulan 12 Eylül askersel devirmesinin habercisiydi. Türkler' in öldürülmesi üzerinden çok zaman geçmeden, militarist generaller, onun kurduğu DİSK'i kapattılar, yöneticilerini idam talebiyle yargılamaya başladılar. Böylece faşist MHP'nin başlattığını, "terörü durdurma" paravanası ardında erke el koyan Evren cuntası tamamladı.

Kemal Türkler, bir köy emekçisinin oğlu olarak 1926 yılında Denizli'de doğdu. 1947'de Emayetaş fabrikasında çalışmaya başladı. 1953 yılında, İstanbul Madeni Eşya ve Makina Sanayii İşçileri Sendikası Bakırköy şube başkanlığına, 1954 yılında ise sendika genel başkanlığına seçildi. 1961'de TİP'in kurucuları arasında yer aldı. 1967 yılında DİSK'in kuruluşuna öncülük ediyordu. DİSK'in ilk genel başkanı oldu ve 10 yıl DİSK'e başkanlık yaptı. 26 yıl boyunca, ölene kadar Maden-İş Sendikasının genel başkanıydı.

Türkiye'de sınıf ve yığın sendikacılığı Kemal Türkler'in adıyla sıkı sıkıya bağlıdır. O, uzlaşmaz, savaşkan bir çizgiyi sendikal harekete mal etti. İşçi sınıfının tarihine kazınmış büyük direnişlerin, 15-16 Haziran' ların, DGM direnişinin, MESS'e karşı grevlerin önderliğini yaptı. Aynı zamanda sendikal çalışmaya işçi sınıfının gerçek yaşamını, disiplinli, planlı çalışmayı soktu. Sendikal yaşamın demokratikleşmesi ve **tabanın söz ve karar sahibi** olması ilkesini kararlılıkla savundu ve uyguladı.

Kemal Türkler, iş, ekmek kavgasının barış uğruna savaşımla kopmaz bağını kendi tuttuğu yolla da gösterdi. Türkiye Barış Komitesi Onur kurulu üyeliğine seçildi ve Dünya Barış Konseyi üyesi oldu.

Kemal Türkler, burjuva basını karşısında günlük işçi basınının zorunluluğunu gördü ve Politika gazetesinin Maden-İş adına sahibi oldu. Kemal Türkler'in öldürülmesinden birkaç ay önce, erke gelmeye hazırlananan militarist generallerin sıkıyönetimi işçi sınıfının bu sesini susturdu. Politika gazetesini kapattı.

Kemal Türkler, 22 Temmuz günü, MESS patronlarına karşı direnen yiğit metal işçilerinin grev çadırlarına giderken, tekelci sermayenin kiralık katillerince işçi sınıfından bedenen koparıldı. Ama o, birgün bile ihanet etmediği işçi sınıfının savaşında bugün de yaşıyor.

22-25 Temmuz direnişinin çizgisi

"Yaşasın 22-25 Temmuz direnişimiz". Partimizin Merkez Organı Atılım'ın 1 Ağustos 1980 günlü sayısında bu manşet yer alıyordu. 22-25 Temmuz direnişi, işçi sınıfının büyük evladı, DİSK'in kurucusu ve ilk genel başkanı Kemal Türkler'in faşist MHP' li katillerce öldürülmesine karşı işçi sınıfının ülke ölçüsünde başlattığı dev protesto hareketinin adıdır. Bu direniş hareketine 800 bini sendikalı olmak üzere 1 milyonu aşkın emekçi katıldı. "İşçilerin birliği en büyük gücüdür" diyen Kemal Türkler'e yapılan suikast, DİSK'li, Türk-İş'li, bağımsız sendikalardan yüzbinlerce işçiyi birleştirdi. Bu direniş tüm toplumu derinden etkiledi ve faşizme karşı savaşım çizgisini gösterdi. 25 Temmuz günü Kemal Türkler'in cenaze töreni tam anlamıyla antifaşist bir gösteriye dönüştü ve İstanbul'da Vatan caddesine yüzbinlerce işçi, emekçi, genç, kadın, aydın seli aktı.

O güne kadar işledikleri her cinayetten sonra, proleter olmayan çevrelerde yılgınlığın arttığını ya da bireysel terör yöntemlerine başvurulduğunu gören ve daha da pervasızlaşan faşist sürüler ilk kez 22-25 Temmuz direnişiyle inlerine kapandılar ve ilk kez terör silahının geri teptiğini gördüler. Türkler'i öldürerek işçi sınıfına meydan okumaya yeltenenler ulusal çapta patlayan bu dev öfkenin karşısında paniğe kapıldılar.

Şimdi, bundan 4 yıl önceki direnişi her işçi yeniden hatırlamalıdır. Çünkü bu direniş, işçi sınıfının teröre karşı ve cuntacı generallerin darbesini önlemek

Arkası 7. sayfada

Ekonomik durumun gerçek göstergeleri

•Doğan DİNÇ

Ülke ekonomisinin durumu nasıl? Böyle bir soruya birbirinden çok farklı yanıtlar alabilirsiniz. Durumun pek parlak olmadığını hemen herkes kabul edecektir, ama örneğin politika sanatını yalan söylemekle karıştıran politikacı, dört yıl önce aynı şeyleri söylediğinin unutulduğunu varsayarak, "işsizliği kaldıracağız, enflasyonu indireceğiz" der. Fabrikatör-büyük burjuva, son ekonomik kararlarla kredi-pazar darlığına düşmüşse, dışsatımda zorluk çekiyorsa,üretiminde düşüş varsa, "memleketin durumu ne olacak bilmem" diye yanıt verir. Halkın gelirlerindeki düşüşü, kendi pazarının daralışı ile özdeş gördüğü sürece, halkın çektiği sefalete yanar (!). Generallerin hükümetlerinin süngü ve demagoji yardımıyla uyguladıkları ekonomik politikadan büyük çıkarlar sağlayan işbirlikçi tekel patronu, sübvansiyonlarla, vergi iadeleriyle, bol krediyle, daha satmadan kasayı dolduran "işbitirir" dışalım-dışsatımcı, parlak ufuklardan haber verir. Kendi zenginliğini memleketin zenginliği ile özdeş görmek kendine pek uygun, pek rahatlatıcı geldiği için, ülkenin uluslararası itibarının arttığından,pek yakında Avrupa'nın dize geleceğinden, AET'nin teslim olacağından, Amerikan pazarlarının fethedilmek üzere olduğundan sözeder. "Savaşta bir kazandık, savaştan sonra iki kazanacağız" diye Ortadoğu'daki gelişmeler karşısında zevklenir. Peki, İMF? Onun ikili formülü var. Ya, "Türkiye'de ekonomi iyiye gidiyor, Türkiye borçlarını tıkır tıkır ödüyor" der, ya da, halkın tepkisi karşısında zora düşmüş işbirlikçisine başka bir tür destek sunar, "ekonomide tıkanıklık var, Türkiye borçlarını ödemekte güçlük çekerse, durum hiç de iyi olmaz" diye konuşur. Kısacası soruyu kime soruyorsanız yanıtını da ona göre alırsınız.

Yabancı sigaralar, lüks ithal malları ortalığı sardı. Ekmekse günden güne pahalılaşıyor. Açlık sınırında yaşayanların sayısı günden güne artıyor. İşte ülke ekonomisinin nasıl olduğu sorusuna somut yanıt verebilecek yurttaşlar. Bir işsiz böyle bir soruya "iş yok" diye yanıt verir. Bir üretici köylü, tarlasındaki gübre görmemiş ürüne, yaptığı masrafa ve saptanan perişan taban fiyata bakarak yanıt verir bu soruya. Ev kirasını ödeyince cüzdanının dibi görünen memur, gittikçe daha erken biten maaşına bakarak verecektir yanıtı. "Halimiz gibidir herhalde memleketin hali".

Gerçekten nasıldır memleketin hali, ekonominin durumu? Kim iyi bilir? Kimin dediği doğru? İflas halinde bir ekonomi mi var? Yoksa her gün biraz daha iyiye doğru giden, büyüyen bir ekonomi mi? İMF'nin dediği gibi borçlarını tıkır tıkır ödeyen bir ekonomimiz mi var? Yoksa yatırımlardan kesilen, zamla toplanan, halkın tüketimden kısılan paralarla mı ödeniyor borçlar. Hangi sınıfın söylediği doğru?

Işbirlikçi oligarşinin sözcüleri, kalemşörleri bizi,ufukta görünür gibi gösterdikleri enflasyon artış hızındaki bir gerileme ile avutmak isterler. Ekonomik bunalımdan çıkış adını verdikleri, aslında bizim açlık sınırındaki yaşam çizgimizde kurulacak yeni bir kara "denge"-dir. Öyle bir "denge" ki, bir tarafında süngünün, terörün, baskının ağırlığı olmazsa, bir an bile ayakta kalamaz. Bugün enflasyon artış hızı % 10'a bile inse, işçiler, emekçiler bu % 10'u karşılamayan ücret artışları ile yine aynı "dengenin", aynı açlık çizgisinin altında kalmayacaklar mı ?

Ama onlara göre ekonomik bunalım sona ermiş olacak, üretimsiz, yatırımsız emperyalizmin diş artıklarıyla geçinen, yeni bir ekonomik modele uyduracağız

Arkası 6. sayfada